

Aan de reeks scheepsrampen kwam geen einde: zo verongelukte de 'William' op de thuisreis uit Venetië in het zicht van de haven door afwezigheid van een loods, ondanks het seinen met de vlag en het om het half uur afschieten van een kanon¹⁰⁵). Om de gestrande goederen vrij te krijgen, schreven de burgemeesters op zijn verzoek een aanbevelingsbrief aan de strandmeester-generaal N. Fannius op 2 maart 1689¹⁰⁶).

Met elf andere handelaars in mout- of korenbrandewijn ageerde hij in een verklaring tegen de handelaars uit Weesp, die hun produkt uit muf, verbroeid en verstikt koren stookten, voor zover het niet nat of bedorven was, en deed hij mee aan de boycot van hun fabrikaat¹⁰⁷).

Op 25 januari 1691 lieten de bekende koopman Jacques Meyers en Gallaccini hun lang lopende geschillen ter regeling over aan twee arbiters, Dirk Ramsden en Tieleman Goris, makelaar¹⁰⁸). Vanaf dit jaar ging hij zijn transacties meer richten op Spanje en Portugal, van waar hij wijnen, stroop, suiker, sumak en rozijnen betrok, soms met drie schepen tegelijk, als op 3 maart¹⁰⁹). Een groot aantal van deze opdrachten kreeg hij van Evert Sonnenbergh in Amsterdam. Hij had nog voldoende emplooi voor zijn klerken Dirck Kortleven en Bartholomeus de Groot, terwijl Gardini voor eigen rekening ging handelen. Hij kocht zelfs uit de veiling in de Doelen de pinas van Jacob Senserf voor f 5045,— plus kosten. Hij mocht die laten opknappen, maar niet verplaatsen alvorens de hele koopsom betaald zou zijn¹¹⁰).

In 1692 sloot hij enkele charterpartijen voor het vervoer van graan naar Portugal langs de omweg om Schotland en Ierland, als directeur en mede-reder¹¹¹). Toen er echter schade dreigde te ontstaan door de te late afvaart trok hij zijn dreigement om een actie te beginnen slechts in, nadat makelaar Van den Brande namens de reders een derde deel van zijn lading had overgenomen tegen wissels op Brabant¹¹²).

Al deze tegenslagen leidden tot een wassende vloed van wissels en wisselprotesten uit genoemde streken; vele ervan kwamen in handen van Andries Martens, alias Andreas Martini in Antwerpen, die daarmee Gallaccini het mes op de keel zette¹¹³). Deze moest koortsachtig op zoek naar contanten, al ging zijn werk door. In onze kleine stad verspreidde het gerucht van insolventie zich snel, zodat andere crediteuren, zoals Jacob de la Penja volgden. Cornelis Hartigsveld had reeds op 20 augustus 1693 voor Schepenen van Overschie actie en transport gekregen om